

Sygn. akt I DO 3/18

UCHWAŁA

Dnia 31 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: SSN Jacek Wygoda - sprawozdawca

Sędzia: SSN Piotr Sławomir Niedzielak

Ławnik: Joanna Dominiak

Protokolant: Ewa Śliwa

w sprawie **M. M.** prokuratora Prokuratury w T.
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 31 stycznia 2019 r.,
zażalenia z dnia 23 lipca 2018 r., obrońcy prokuratora M. M. - adwokata A. K., na
uchwałę Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z
dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt PK I SD (...), w przedmiocie zezwolenia na
pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 212 § 1 i § 2 k.k.
prokuratora M. M. na podstawie art. 135 § 1 i 5 i art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia
2016 r., Prawo o prokuratorze (Dz. U.2017.1767 t.j. ze zm.)

uchwalił:

I. zaskarżoną uchwałę utrzymać w mocy,

II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

[Kliknij tutaj, aby wprowadzić tekst.](#)

Uzasadnienie

Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym, uchwałą sygn. akt PK I SD (...) z dnia 22 maja 2018 r., uwzględnił wniosek prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w T. – M. M. (zwanego dalej wnioskiem) za czyny z art. 212 § 1 i 2 k.k.

Obrońca prokuratora M. M. – adwokat A. K. w dniu 23 lipca 2018 r., skierował zażalenie na wyżej wymienioną uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym.

Obrońca, w przedmiotowym zażaleniu, zarzucił zaskarżonej uchwale szereg uchybień w ustaleniach faktycznych poprzez błędne przyjęcie przez sąd, iż:

- postępowanie karne Sądu Rejonowego w T. o sygn. akt. VIII K (...) zostało umorzone w stosunku do prokuratora M. M. na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., w sytuacji, gdy postępowanie to zostało umorzone jedynie w części przeciwko innym oskarżonym, natomiast w części dotyczącej prokuratora M. M. sprawa wciąż jest w toku;

- uwzględnienie miejsca oraz kontekstu zamieszczenia wpisu wskazanego w punkcie 3 wniosku Prokuratury pozwala na zindywidualizowanie osoby, której wpis dotyczy;

- wskazywane we wniosku Prokuratury wpisy wyczerpują znamiona przestępstwa z art. 212 § 1 i 2 k.k.;

- społeczna szkodliwość opisanych we wniosku czynów zabronionych jest znaczna;

- autorem wpisów stanowiących podstawę zarzutów stawianych we wniosku Prokuratury jest prokurator M. M.

Ponadto, obrońca zarzucił wyżej wymienionej uchwale Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, iż nie zachodzi przeszkoda procesowa dla prowadzenia postępowania karnego o sygn. PR 3 Ds (...) Prokuratury Rejonowej w G. określona w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w związku z postępowaniem karnym Sądu Rejonowego w T. o sygn. akt

VIII K (...).W ocenie obrońcy w zaskarżonej uchwale doszło także do naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 442 §1 i 3 k.p.k. w zw. Z art. 135 § 14 i art. 171 ustawy Prawo o prokuraturze, poprzez nienależyte wykonanie wskazań Sądu II instancji co do dalszego postępowania zawartych w uchwale Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 11 stycznia 2018 r. sygn. PK I OSD (...).

Obrońca podniósł, że wskazane przez niego błędy w ustaleniach faktycznych i naruszenia przepisów prawa procesowego przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym miały wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia i wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały poprzez odmowę zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora M. M., ewentualnie o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie obrońcy prokuratora M. M. nie zasługuje na uwzględnienie. Zarówno podniesione w nim zarzuty obraży prawa procesowego, prawa materialnego i błędów w ustaleniach faktycznych są chybione. Z treści wywiedzionego przez obronę środka odwoławczego wynika, iż uważa on, że w przedmiotowej sprawie zachodzą tzw. negatywne przesłanki procesowe określone w art. 17 § 1 pkt. 7 i 9 k.p.k., polegające na tym, iż śledztwo Prokuratury Rejonowej w T. sygn. akt. PR 3 Ds (...) – zwane dalej śledztwem, jest co do swojego zakresu tożsame przedmiotowo i podmiotowo z wszczętym wcześniej i toczącym się postępowaniem prywatnoscargowym przed Sądem Rejonowym w T. sygn. VIII K (...), które to postępowanie obejmuje swoim zakresem wskazane powyżej czyny prokuratora M. M.. Według skarżącego winno to skutkować umorzeniem śledztwa z powodu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. wobec stwierdzenia, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby toczy się, a co za tym idzie wniosek prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora M. M. na wskazane powyżej czyny – zwane dalej wnioskiem, nie powinien być przedmiotem rozpoznawania przez Sąd Dyscyplinarny dla prokuratorów.

Argument ten jest nie tylko błędny. W aktach przedmiotowego postępowania, znajduje się kopia postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 marca 2017 roku – sygn. akt VIII K (...) (t. I, k. 206-209), umarzającego postępowanie przygotowawcze zainicjowane przez B.B. w sprawie znieważenia jej na forach internetowych, dokonanego w dniu 28 sierpnia 2015 roku i 3 września 2015 roku, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 i 2 k.k. Powodem umorzenia tego postępowania jest wszczęcie w dniu 9 września 2016 roku przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. postępowania z urzędu (sygn. PR 3 Ds (...), t. X, k. 1836), w sprawie o wskazanie powyżej przestępstwo dokonane na szkodę B. B.. Ta okoliczność musiała skutkować umorzeniem przez Sąd postępowania prywatnoskargowego na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (a nie jak wskazano to błędnie w postanowieniu Sądu sygn. VIII K (...) z 28 marca 2017 roku na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.), gdyż wszczęcie przez prokuratora w trybie wskazanym w art. 60 § 1 k.p.k. postępowania w sprawie o przestępstwo z art. 212 § 1 i 2 k.k., na szkodę B. B. miało miejsce w dniu 9 września 2016 roku, zaś postępowanie prywatnoskargowe przed Sądem Rejonowym w T. sygn. akt VIII K (...) zainicjowane skargą z dnia 23 września 2016 roku rozpoczęło się 28 września 2016 roku. Nie jest też prawdą to, co podniósł w swoim zażaleniu obrońca prokuratora M. M., że aktualnie przed Sądem Rejonowym w W. toczy się postępowanie uprzednio prowadzone przez Sąd Rejonowy w T. pod sygn. akt VIII K (...), w którym prokurator M. M. posiada status oskarżonego. Postępowanie sygn. akt VIII K (...) Sądu Rejonowego w T. zostało bowiem umorzone postanowieniem z dnia 28 marca 2017 roku, a postanowienie to zostało utrzymane w mocy orzeczeniem Sądu Okręgowego w T. sygn. akt IX KZ (...) z 3 października 2017 roku (t. I, k. 201-203). Toczące się zaś przed Sądem Rejonowym w W. postępowanie sygn. II K (...) z oskarżenia prywatnego B. B. przeciwko M. M. dotyczy czynów z art. 212 § 2 k.k. oraz z art. 216 § 2 k.k. popełnionych w dniu 5 lutego 2016 r., nie jest więc ono tożsame z przedmiotem śledztwa Prokuratury Rejonowej w G. sygn. akt. PR 3 Ds (...), nie zachodzi więc okoliczność, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Zauważyć wreszcie należy, że skarżący podnosząc zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 17 § 1 pkt 7 i 9 k.p.k., winien nie wnosić jak zrobił to w swoim

zażaleniu o uchylenie zaskarżonej uchwały i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania lub zmianę zaskarżonej uchwały, ale wniesć o jej uchylenie i umorzenie postępowania.

Skarżący stara się także wykazać, iż materiał przedstawiony w uzasadnieniu wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności dyscyplinarnej prokuratora M. M. jest niewystarczający. Według skarżącego Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów bezpodstawnie przyjął, że wpis o treści wskazanej w pkt 3 wniosku prokuratora o uchylenie immunitetu M. M. dotyczy B. B.. Skarżący nie ma racji.

Zgodzić się należy z argumentem Sądu pierwszej instancji, iż „dla prawidłowej oceny tych zapisów i możliwości identyfikacji opisywanej osoby istotne znaczenia ma oczywiście ich treść, ale także miejsce oraz kontekst ich zamieszczenia. Wpisów tych dokonano bowiem jako komentarzy pod konkretnymi i jednoznacznymi wiadomościami oraz wypowiedziami innych użytkowników forum, dotyczącymi zbliżających wyborów, w tym upublicznienia przez ugrupowanie KWW (...) tzw. „trójek”, czyli trzech pierwszych osób na planowanych listach wyborczych tego ugrupowania w zbliżających się wyborach (z k. 170 i 178-179 akt głównych sprawy wynika, iż B. B. wskazana została na miejscu 3 w Okręgu [...] /T./, jako jedyna kobieta w tej „trójce”). Uwzględnienie miejsca oraz kontekstu zamieszczenia wpisów pozwala na zindywidualizowanie osoby, której poszczególne wpisy dotyczą” (str. 6 uzasadnienia Uchwały PK I SD (...) z dnia 22 maja 2018 r., Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym).

Argumentacja skarżącego, iż Sąd Dyscyplinarny niezasadnie przyjął, iż wpis, o którym mowa w pkt 3 wniosku prokuratora dot. B. B. nie może być zaakceptowana. Sąd Dyscyplinarny prawidłowo ustalił, że biorąc pod uwagę kontekst przedmiotowego wpisu oraz czas w jakim został on opublikowany, dotyczy on kandydującej w tamtym czasie w wyborach do Sejmu RP z ugrupowania (...) B. B.. Sąd pierwszoinstancyjny wywodząc z uzyskanych dowodów taki wniosek w żaden sposób nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k., w szczególności rozumowaniu sądu nie sposób zarzucić naruszenie zasad prawidłowego rozumowania.

Odnosząc się do kolejnego z zarzutów obrońcy, w którym to zarzucił on Sądowi pierwszoinstancyjnemu „błąd w ustaleniach faktycznych (...), poprzez

przyjęcie, iż wskazane we wniosku prokuratora wpisy wyczerpują znamiona przestępstwa z art. 212 § 1 i 2 k.k., które to uchybienie miało wpływ na treść rozstrzygnięcia”, stwierdzić należy, że i ten zarzut jest bezzasadny. „Błąd w ustaleniach faktycznych może rzutować, na kwalifikację prawną czynu, gdy w ustaleniach faktycznych sąd pominął lub błędnie ustalił okoliczność związaną z kwestią realizacji znamion strony przedmiotowej lub podmiotowej przestępstwa” (Kodeks postępowania karnego, pod red. D. Świeckiego – komentarz, tom II, Warszawa 2017, str. 160 nb. 34), takich błędów w badanym przez sąd odwoławczy orzeczeniu nie popełniono. Sąd I instancji zasadnie przyjął, że wpisy których autorstwo przypisano M. M. a będące przedmiotem niniejszego postępowania, w szczególności komentarz z 28 sierpnia 2015 roku opublikowany na stronie „wiadomosci.[...].pl” o treści: „B.? ;)) *Znalazł ją w psychiatryku na (...)? Może pani B. powie, dlaczego nigdy nie została skazana. Czy to przypadkiem nie z powodu niepoczytalności?;*) *Chyba ten psychiatra przy ocenie kandydatów się nie popisał...*”, wprost podważając zdrowie psychiczne osoby, której dotyczą tj. B. B., jednoznacznie sugerują, iż z powodu niepoczytalności osoba ta przebywała w szpitalach psychiatrycznych (str. 6 uzasadnienia wyżej wymienionej uchwały sygn. PK I SD (...)). Z uwagi na swoją zdecydowanie pejoratywną treść mogły one poniżyć B.B. w ocenie opinii publicznej oraz spowodować utratę zaufania potrzebnego dla działalności społecznej (str. 6 uzasadnienia wymienionej uchwały).

Argumentacja skarżącego, iż owymi wpisami jego autor „*nie pomawia B. B. o to, że cierpi na jakąkolwiek chorobę psychiczną lecz wyłącznie zadaje pozostałym uczestnikom dyskusji pytanie, z jakiego powodu postępowania karne wobec niej zostały umorzone*”, nie zasługuje na uwzględnienie. Przypomnieć bowiem należy, że zgodnie z utrwalonymi w doktrynie i w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądami, które Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela: „pomawiający zarzut nie musi odwoływać się do konkretnych faktów. Może przybrać postać pogłoski, twierdzeń ogólnikowych i niejednoznacznych. Formułowany może być w postaci podejrzeń, insynuacji. Jak wskazał Sąd Najwyższy, zniesławienie „może nastąpić także w formie ogólnikowej lub pogłoski, już to umyślnie w tym celu przez pomawiającego zmyślanej, już to rzeczywiście pośród otoczenia sprawcy obiegającej” (wyrok z 20 listopada 1933 r., III K 1037/33).

Z odpowiedzialnością karną za pomówienie możemy mieć do czynienia również w sytuacji, w której zniesławiający zarzut sformułowany jest hipotetycznie, przez odwołanie się do podejrzeń co do niewłaściwego postępowania osoby, której dotyczy pomawiająca treść. Może to nastąpić np. przez stwierdzenie: „wydaje mi się, że Iksiński jest złodziejem”. Trafnie wskazuje się w piśmiennictwie, że przy tego rodzaju wypowiedziach zniesławiających występuje jeszcze większe natężenie złej woli sprawcy. Jeżeli nie ma on bowiem pewności co do prawdziwości stawianych przez siebie zarzutów, to tym bardziej nie powinien ich formułować (Kodeks Karny część szczególna – komentarz do art. 212-277d pod red. W. Wróbla i A. Zolla, Warszawa 2017 str. 37 nb. 26 i cyt. tam orzecznictwo oraz literatura, podobnie M. Królikowski i R. Zawłocki w „Kodeks Karny część szczególna tom I, komentarz art. 117 – 221, Warszawa 2017 – str. 898 nb. 32).

Nie sposób też podzielić stanowisko skarżącego, iż w niniejszej sprawie sąd pierwszoinstancyjny winien ocenić czyny prokuratora M. M. przez pryzmat działania w warunkach kontratypu określonego w art. 213 § 2 k.k. Obwiniony formułując taki pogląd zapomniał widzieć, że warunkami *sine qua non* zaistnienia kontratypu określonego w przywołanym powyżej przepisie jest to, aby zarzut podniesiony lub rozgłoszony publicznie był po pierwsze prawdziwy, dotyczył osoby pełniącej funkcje publiczną i służył obronie społecznego uzasadnionego interesu. Jak wynika z ustaleń prokuratora autora wniosku o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora M. M., których to zresztą ustaleń skarżący nie kwestionuje, w żadnym z postępowań, o których napisał na forach internetowych M. M., nie stwierdzono niepoczytalności B. B., tym samym należy przyjąć, że rozpowszechniane przez M. M. informacje o jej niepoczytalności były nieprawdziwe, a co za tym idzie nie można w przypadku przedmiotowych wpisów, wobec ich nieprawdziwości rozważać zaistnienia kontratypu określonego w art. 213 § 2 k.k. (por. R. Zawłocki, ibidem str. 944 nb. 17).

Odnosząc się do kolejnego zarzutu zażalenia, w którym skarżący zarzuca Sądowi Dyscyplinarnemu dla prokuratorów „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, iż społeczna szkodliwość opisanych we wniosku czynów zabronionych jest znacząca, które to uchybienie miało wpływ na treść rozstrzygnięcia” stwierdzić należy, że i ten zarzut na

uwzględnienie nie zasługuje. W uzasadnieniu swojej uchwały (str. 7-8) sąd pierwszoinstancyjny w sposób czyniący zadość wymogom określonym w art. 424 k.p.k. wskazał, na okoliczności, które jego zdaniem legły u podstaw przyjęcia przez sąd, iż czyny jakich dopuścił się M. M. charakteryzują się znacznym stopniem szkodliwości społecznej. Polemizując z oceną Sądu Dyscyplinarnego skarżący stwierdza, iż: *„B. B. jako kandydat na posła na Sejm RP jest osobą, która nieuchronnie i świadomie weszła na arenę publiczną i wystawiła się na ścisłą kontrolę swych działań. Ograniczenia dopuszczalnej krytyki muszą zatem być szersze niż w przypadku osoby prywatnej”*.

Podzielając pogląd skarżącego co do szerszych niż w stosunku do prywatnej osoby granicach dopuszczalnej krytyki Sąd zauważa, że za dopuszczalną krytykę osoby publicznej nie sposób uznać rozpowszechnianie na jej temat nieprawdziwych informacji o jej niepoczytalności. Tego typu działanie jako pozostające w sprzeczności z art. 30 Konstytucji RP, której to przepis stanowi „Przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych”, nie może być usprawiedliwione prawem do krytyki osób publicznych. Krytyka taka, zgodnie z art. 213 § 2 k.k., winna opierać się na **prawdziwym** zarzucie dotyczącym postępowania osoby pełniącej funkcję publiczną, postępowania a nie dotyczyć jej stanu zdrowia oraz winna służyć obronie społecznie uzasadnionego interesu. Tych wskazanych elementów w zachowaniu prokuratora M. M. będących przedmiotem karnoprawnej oceny w niniejszej sprawie brak i biorąc pod uwagę pełnioną przez niego funkcję, z którą wiąże się ustawowy obowiązek kierowania się zasadami godności i uczciwości i unikanie wszystkiego co mogłoby przynieść ujmę godności prokuratora (art. 96 § 1 i 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r., Prawo o prokuraturze, Dz.U.2017.1767 t.j. ze zm., dalej: Prawo o prokuraturze), uznać należy, że ocena stopnia społecznej szkodliwości przypisywanych mu czynów dokonana przez sąd w zaskarżonej uchwale jest prawidłowa.

Sąd uważa, że umyślny zawiniony czyn zabroniony popełniony przez funkcjonariuszy publicznych, do których obowiązków należy czuwanie nad praworządnością i wobec których ustawodawca sformułował wymóg

nieskazitelności charakteru (art. 75 Prawa o prokuraturze), co do zasady musi być traktowany jako czyn, którego stopień społecznej szkodliwości jest wyższy niż znikomy i tylko zaistnienie szczególnych okoliczności (np. działanie sprowokowane zachowaniem się pokrzywdzonego, działanie w stanie silnego wzburzenia emocjonalnego itp.) może wpłynąć, na przyjęcie, że umyślny czyn zabroniony popełniony przez np. sędziego lub prokuratora jest w znikomym stopniu społecznie szkodliwy, a zatem nie stanowi przestępstwa. (zob. System Prawa Karnego, tom III – Nauka o przestępstwie, zasady odpowiedzialności, pod red. R. Dębskiego, Warszawa 2013, str. 299).

W przedmiotowej sprawie takich okoliczności brak.

Sąd w niniejszym składzie podziela mniejszościowy pogląd przedstawicieli doktryny, iż elementami określającymi treść społecznej szkodliwości czynu i jej stopień są nie tylko określone w art. 115 § 2 k.k. elementy przedmiotowo-podmiotowe czynu, lecz o społecznej szkodliwości czynu zabronionego decydują również właściwości osobiste jego sprawcy (Ibidem, str. 296-304).

Odnosząc się do kolejnego zarzutu zażalenia, w którym skarżący zarzuca Sądowi Dyscyplinarnemu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż autorem wpisów stanowiących podstawę zarzutów jest M. M. sąd zauważa, iż zarzut ten nie został w sposób należyty umotywowany. Skarżący nie wskazał bowiem dlaczego jego zdaniem Sąd analizując zgromadzone dowody błędnie przyjął, że sprawcą czynu był M. M.. Przypomnieć tu należy zachowujący cały czas aktualność pogląd Sądu Najwyższego, że „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (zob. wyrok SN II KR 355/74, OSNPG

1975, poz. 84). Przedstawiając zaś to samo zagadnienie słowami innego judykatu Sądu Najwyższego: Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego” (zob. wyrok SN I KR 197/74, OSNKW 1975, poz. 58; cyt. za: S. Zabłocki, Postępowanie odwoławcze w nowym kodeksie postępowania karnego, komentarz praktyczny, Warszawa 1997, str. 82). W przedmiotowej sprawie skarżący w swoim zażaleniu w żaden sposób nie wskazał jakich to uchybień przy ocenie zebranych dowodów dopuścił się Sąd I instancji przypisując M. M. dokonanie zniesławiających B.B. wpisów internetowych i ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie przedstawione szczegółowo na stronach 8 do 12 uzasadnienia zaskarżonej uchwały uznać należy za niezwykle staranne i rzetelne, dokonane w sposób czyniący zadość wymogom określonym w art. 4, art. 5 § 2, art. 7 k.p.k., zaś lakoniczna zresztą argumentacja skarżącego przeciwko tym ustaleniom nie została poparta wskazaniem konkretnych uchybień w rozumowaniu Sądu, bądź pominięcia przez sąd pierwszoinstancyjny faktów istotnych dla wydania prawidłowego orzeczenia albo na wskazaniu istnienia przesłanek świadczących, iż Sąd Dyscyplinarny wydał swoje orzeczenie na podstawie okoliczności nieudowodnionych w postępowaniu. Z tych też powodów zarzut ten uznać należy za nietrafny.

Odnosząc się do zarzutu kwestionującego należytość wykonania zaleceń Sądu II instancji co do dalszego postępowania, należy stwierdzić, iż jest on lakoniczny i ogólnikowy, gdyż nie wskazuje, których to zaleceń Sądu II instancji – sąd merytoryczny nie zrealizował. Sąd II instancji w uchwale z dnia 11 stycznia 2018 roku, sygn. PK I OSD (...) wskazał, iż: „Sąd I instancji poprowadził postępowanie dowodowe w zakresie koniecznym (...)”, po czym wymienił, materiał dowodowy wymagający dodatkowego uszczegółowienia, a mianowicie sprawę prowadzoną w Prokuraturze Rejonowej w T. przez prokuratora M. M. sygn. 4 Ds (...), w której doszło do zakwestionowania opinii biegłego, celem weryfikacji powziętych wcześniej ustaleń Prokuratury Rejonowej w G. dotyczących jednego z wpisów na forum internetowym prokuratorzy.net (k.120). Sąd I instancji pozyskał

wyżej wymienione materiały dotyczące sprawy sygn. 4 Ds (...) Prokuratury Rejonowej w T., których dalsza analiza i weryfikacja w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym dała uzasadnioną podstawę podejrzenia prokuratora M. M. o czyny wskazane we wniosku o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej (k. 238-240).

Sąd II instancji w uchwale z dnia 11 stycznia 2018 roku, sygn. PK I OSD (...) zawarł także zalecenie odnoszące się do ustalenia czy postępowanie VIII K (...) Sądu Rejonowego w T. zakończyło się, celem wyeliminowania wątpliwości co do ewentualnych przeszkód prawnych w prowadzeniu postępowania PR 3 Ds (...) Prokuratury Rejonowej w G.. W związku z realizacją tegoż zalecenia Sąd I instancji dokonał ustaleń, iż wyżej wymieniona sprawa VIII K (...) została umorzona „na podstawie art. 17 § 1 pkt 9”, nadmienając, iż w sprawie tej ustalono termin wszczęcia postępowania sygn. PR 3 Ds (...) Prokuratury Rejonowej w G.

Przeprowadzone przez Sąd ustalenia, w oparciu o które została wydana zaskarżona uchwała uczyniły niewątpliwie zadość wskazaniom Sądu II instancji (odwoławczego) a zarzut obrazy art. 442 § 3 k.p.k. uznać należy za nieuzasadniony. koniec przypomnieć należy, że zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, z którym Sąd w niniejszym składzie w pełni akceptuje : „W ramach postępowania zainicjowanego wnioskiem o wyrażenie zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej zadaniem sądu dyscyplinarnego jest zatem weryfikacja przedstawionego przez wnioskodawcę materiału dowodowego w celu sprawdzenia, czy zachodzi wynikająca z art. 80 § 2c u.s.p. (podobnie więc ma się sprawa z art. 135 Prawa o prokuraturze – uwaga Sądu) przesłanka uchylenia immunitetu, jaką jest dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, które jednocześnie jest warunkiem sporządzenia postanowienia o przestawieniu zarzutów w postępowaniu karnym (...) Zadaniem sądu dyscyplinarnego jest rozważenie, czy zgromadzone dowody wskazują na dostatecznie uzasadnione podejrzenie, że prokurator, którego dotyczy wniosek o zezwolenie o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa opisanego we wniosku oskarżyciela (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2003 r., SNO 9/03, OSNSD 2003 nr I, poz. 7; z dnia 12 czerwca 2003 r., SNO 29/03, OSNSD 2003 nr I, poz. 14; z dnia 23 lutego 2006 r., SNO 3/06, OSNSD2006,

poz. 25 i z dnia 27 stycznia 2009 r., SNO 95/08, OSNSD 2009, poz. 24), (...) Ocena zebranych w postępowaniu przygotowawczym dowodów, dokonywana przez sąd dyscyplinarny w postępowaniu o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, nie powinna jednak wykraczać poza granice stwierdzenia "dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa". Sąd dyscyplinarny nie musi mieć pewności, że zarzucane (przypisywane) prokuratorowi przestępstwo faktycznie zostało przez niego popełnione. Wystarczy, że wersja wydarzeń przedstawiona przez oskarżyciela we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej jest dostatecznie uprawdopodobniona. Innymi słowy, do zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej wystarczające jest dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa, a nie przesądzenie, iż prokurator jest winny jego popełnienia. Wina może być bowiem ustalona jedynie przez sąd powszechny w postępowaniu karnym prowadzonym według reguł określonych w Kodeksie postępowania karnego. O ile zatem w postępowaniu o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej sąd dyscyplinarny nie może w ogóle uchylić się od oceny wiarygodności zgromadzonych przez oskarżyciela dowodów, o tyle chybiona jest teza o potrzebie dokonywania przez ten sąd kompleksowej i ostatecznej oceny wiarygodności materiału dowodowego. Właściwą fazą dla takiej oceny jest postępowanie karne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2012 r., SNO 3/12, LEX nr 1228696 i z dnia 10 maja 2012 r., SNO 19/12, LEX nr 1228694). Konkludując, do zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej wystarczające jest dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa, nie zaś wykazanie, iż jest on winnym jego popełnienia. Wina może być bowiem ustalona jedynie przez sąd powszechny w postępowaniu karnym prowadzonym według reguł określonych w k.p.k." (OSN Spraw Dyscyplinarnych 2016, poz. 39, Uchwała z dnia 18 lipca 2016 r., SNO 29/16, str. 238-239).

Niewątpliwie Sąd I instancji wydając zaskarżoną uchwałę wskazanym powyżej powinnościom sądu rozpoznającego wniosek o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora uczynił zadość, a zarzuty

zażalenia na przedmiotową uchwałę wobec ich bezzasadności uwzględnione być nie mogły.

Z tych też powodów postanowiono jak w sentencji.

W przedmiocie obciążenia Skarbu Państwa kosztami niniejszego postępowania rozstrzygnięto na podstawie art.166 ustawy Prawo o prokuraturze.